

Стой, бре конче,
Вихрогонче,
Па, не ритай,
Не се бутай!

с. Вардунъ.

Ч. Н. Чендовъ.

Умниятъ сѣдия.

Единъ много богатъ човѣкъ се поминалъ, а едничкиятъ му синъ се намиралъ отколѣ на чужбина.

Кога се разчуло за смъртъта на богатия, явили се едно подиръ друго три момчета, които казвали, че сѣ синове на починалия, и всѣки искалъ за себе си наслѣдство. Сѣдията, като не знаеялъ, какъ да узнае истинския синъ, казалъ имъ: „Който отъ васъ сполучи да умѣри съ една стрѣла портрета на починалия въ челото, той ще вземе богатството“.

Почнали да мѣрятъ. Първото момче мѣрило, но не сполучило. Второто сѣщо не сполучило. Третото взело стрѣлата и лѣка, но като помислило малко, захвърлило ги на страна и казало нажалено: „не мога да стрѣлямъ върху портрета на татка си!“

Тогавъ сѣдията станалъ, приближилъ се до момчето и му казалъ съ развълнуванъ гласъ: „честно и добро момче! ти си истинския синъ на починалия, защото само единъ истински и добъръ синъ не вдига рѣжа нито върху баща си, нито върху портрета му“.

